

Een passie voor dans

DOOR NELE VAN BOGAERT

Twee choreografen op internationaal terrein

Filip Van Huffel leidt het Vlaams-Engelse gezelschap Retina Dance Company. Hun nieuwste productie 'This is not a body' gaat op 27 en 28 maart in première in CC Berchem. Ann Van den Broek was tot eind maart in het theater te zien met haar productie 'E19 (richting San José)'. Eind oktober 2007 brengt ze in het CC Berchem een nieuwe productie met als werktitel 'Co[te]lette'. Een gesprek met twee gedreven choreografen over hun passie voor dans, hun liefde voor het vak en hun visie op het huidige danslandschap.

HET BEGIN

Ann: "Huppelend in een balletstudio, zo moet mijn danscarrière begonnen zijn. Als kind was ik al voortdurend bezig met bewegen en dansjes maken en ik voelde heel snel dat dit écht was wat ik wilde. Rond mijn veertiende had ik mijn hele loopbaan al uitgestippeld: eerst een hele tijd dansen, daarna succesvol choreograferen. Die belofte aan mezelf heb ik waargemaakt. Ik wist wat ik wilde en ging zonder omwegen op mijn doel af."

Filip: "Ik kwam eigenlijk per toeval in de danswereld terecht. Ik was wel al vroeg bezig met fotografie en plastische kunsten en had blijkbaar toen al beelden en ideeën in mijn hoofd die ik wilde omzetten naar nieu-

we dingen. Ik turnde ook. Achteraf denk ik dat die combinatie – kunst en beweging – altijd geleid zou hebben naar dans. Toch sloeg de vonk pas laat echt over. Door deel te nemen aan heel uiteenlopende lessen en workshops in binnen- en buitenland nam mijn interesse toe, en de honger om iets meer met dans te gaan doen alleen maar groter. Na mijn legerdienst ben ik audities gaan doen, en zo ben ik bijna onmiddellijk de professionele danswereld ingerold. Zonder achtergrond in een formele dansopleiding, zonder balletschool of academie. Een 'selfmade man' noemen ze me wel eens. Zoiets lijkt nu inderdaad steeds minder voor te komen. Natuurlijk draag ik ook een rugzak mee. Door de workshops die ik overal gevolgd heb, heb ik

een heel uitgebreid scala aan uiteenlopende bewegingen, vormen en stijlen meegekregen. Zo'n eclectische manier van leren vormt je net zo goed als danser. Ik voel me zeker niet beperkt, integendeel. Ik sta heel erg open voor alles, probeer niet in hokjes te denken en zit er dus ook niet snel in vast. Ook in mijn choreografieën ga ik van een zelfde soort openheid, vrijheid uit."

Ann: "Mijn dansopleiding heb ik gevolgd aan de academie van Rotterdam, en na mijn afstuderen heb ik nog twee belangrijke tussenstations verkend voor ik echt begon met choreograferen. De combinatie van de minimale, uitgepuurde, geconcentreerde dansstijl van Dansgroep Krisztina de Châtel en de vrijheid, het experimentele

Filip Van Huffel

karakter van Charleroi/Danses heeft me de scherpe uitdaging gegeven die ik nodig had, maar ook de nodige bagage om in alle rust mijn eigen bewegingstaal te gaan onderzoeken. Ik heb bewust mijn tijd genomen om te groeien, eerst als danser, daarna als choreograaf.”

SCHEPPINGSDRANG

Ann: “Ik voel een sterke noodzaak om dansstukken te maken om bepaalde dingen te kunnen verwerken. Mijn choreografieën zijn een uitlaatklep voor wat ik voel. Toch zie ik het niet als iets van mij alleen. De drive die ik voel om een voorstelling te maken vertrekt wel bij mij, maar komt tegelijk ook altijd voort uit iets universeels, iets dat veel groter is dan mijzelf. Net daarom wil ik het ook delen met een publiek. Ik wil iets teweegbrengen met mijn dans: herkenning, emotie, ... Ik wil mensen raken en ik wil dat ze ook geraakt worden door mijn werk. Mijn danstaal is compact, dynamisch, maar ook heel fysiek en grillig. Beleving van dans is heel moeilijk te omschrijven. Vaak doen mensen teveel hun best om alles te begrijpen, terwijl ik hen eigenlijk gewoon wil laten voelen, tasten en proeven.”

Filip: “Ik waardeer andere choreografen en heb er als danser veel van geleerd, maar ik wil niemand navolgen. Als dansmaker vertrek ik niet zozeer van techniek, eerder van een breed artistiek concept. Door de jaren heen blijken we met ons gezelschap een heel eigen dansstijl te hebben ontwikkeld die men herkent en omschrijft als ‘typisch Retina’: een mix van ongewone beelden, rare bewegingen, een dosis theatraaliteit en atletische vormen. Ik gebruik ook heel vaak improvisatie. Als choreograaf ben ik vormgever, maar ik vertel de dansers niet exact wat ik graag wil dat ze doen. Er moet ruim-

te zijn voor wat er spontaan gebeurt en voor wat hun eigen lichamen willen vertellen. Naast dat intuïtieve hou ik vreemd genoeg ook van het haast mathematisch ontleden van beweging. Dans in scherven breken dus, en op zoveel verschillende manieren aan elkaar proberen te lijmen dat er telkens iets nieuws ontstaat, iets dat er nog niet was. Het is als een spel: koppelen, combineren, afscheuren, ordenen. Ik probeer altijd nieuwe manieren te ontdekken om tot dans te komen. Ik wil niet vasthouden aan één patroon. Als choreograaf moet je blijven evolueren, je dans blijven heruitvinden, opnieuw en opnieuw. Voor jezelf, voor je dansers, voor je publiek. Dat is de essentie van creëren volgens mij.”

INTERNATIONAAL TERREIN

Filip: “Met Retina verdelen we onze tijd ongeveer fifty-fifty tussen Vlaanderen en Engeland. Natuurlijk zijn er cultuurverschillen: Belgen rommelen en dromen graag, Engelsen houden van striktheid, van structuur. Retina beweegt zich tussen die twee uitersten, maar op zo’n manier dat we eigenlijk buiten de Vlaamse, maar ook buiten de Engelse dans staan. Echt ‘op het kanaal’ dus, wat niet altijd een makkelijke positie is. Langs de andere kant lijkt ‘de Vlaamse dans’ meer en meer een loos begrip te worden. De eerste generatie dansmakers ‘van bij ons’ heeft al een tijdje plaats gemaakt voor nieuwe namen, jonge mensen, van overal. De Vlaamse danswereld is echt internationaal terrein geworden. Wat het er niet noodzakelijk makkelijker op maakt voor beginnende dansers en dansmakers, integendeel. Talent, ambitie, een sterke persoonlijkheid vormen al lang geen garantie meer. Enkel een flinke portie geluk lijkt nu en dan eens een deur te openen voor jonge mensen.”

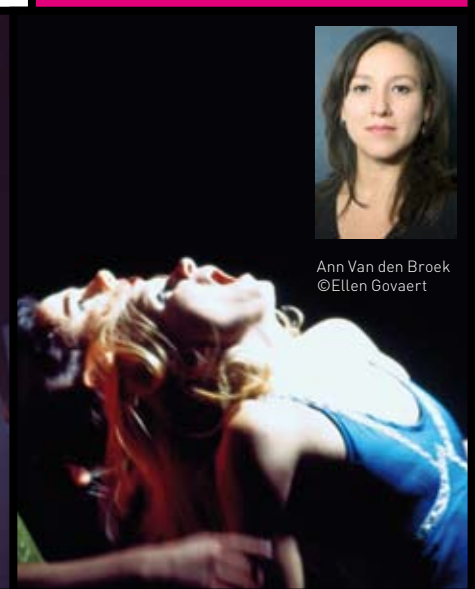
Ann: “Ook ik verleg regelmatig mijn grenzen – ik werk vaak in Nederland – maar mijn thuisbasis is Antwerpen. Over het algemeen mist dans daar wat dynamiek. Waarom is ook voor mij een vraagteken. Vast staat dat het in Brussel meer bruist. Wat betreft kansen voor starters kan ik alleen maar beamen dat jonge mensen over het algemeen inderdaad heel moeilijk een plek krijgen in het huidige danslandschap. Jammer, want ik ben ervan overtuigd dat ook jonge mensen een niet onbelangrijke bijdrage kunnen leveren aan de dans van vandaag, én van de toekomst.

De algemene evolutie van dans in Vlaanderen daarentegen vind ik opnieuw interessant. Ik krijg het gevoel dat er weer ruimte is voor meer diversiteit, na een veel te lange periode waarin enkel trends gevolgd leken te worden. Een verademing. Eindelijk. Het is hoog tijd dat er terug wat wordt gedanst, vind je ook niet?” •

Website van Retina Dance Compagnie:
www.retinadance.com

Website van Ann Van den Broek:
www.wardward.be

www.daprice.be
Op de weblog www.daprice.be kan je meer lezen over hedendaagse dans. Niet één persoon is er aan het woord maar wel een groepje competente mensen op gebied van dans die niet schrikken van een gesprek over dans. Waar Barbara en Dennis, Johan en Mohamed elkaar kunnen tegenkomen en even vlot van mening wisselen over de kwaliteit van een voorstelling als die van vis in de supermarkt.

Ann Van den Broek
©Ellen Govaert